

Sygn. akt: I C 1022/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Dalkowska
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2016 r. w G.

sprawy z powództwa **K. F.**

przeciwko B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na rzecz powoda K. F. kwotę 158,94 (sto pięćdziesiąt osiem złotych i 94/100i 58/100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 sierpnia 2016r do dnia zapłaty,

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie

III. zasądza od pozwanego B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na rzecz powoda K. F. kwotę 150,00 tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 120 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

Sygnatura akt: I C 1022/16

UZASADNIENIE

Powód K. F. wniósł pozew przeciwko B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G. domagając się od pozwanego początkowo zapłaty kwoty 455,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz obciążenia strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż pozwany skierował przeciwko niemu pozew o zapłatę, uzyskał nakaz zapłaty zaopatrzonej w klauzulę wykonalności, a następnie wszczął postępowanie egzekucyjne. Powód ustalił, że pozew został wysłany na nieprawidłowy adres powoda i powstało tzw. „domniemanie doręczenia”. Domniemanie to zostało jednak przez powoda obalone i pozew został doręczony ponownie w dniu 19 stycznia 2016r. Następnie, powód złożył sprzeciw od nakazu, w konsekwencji czego pozwany cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia, a Sąd umorzył postępowanie. W toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego Komornik zajął środki finansowe powoda w łącznej kwocie 455,62

zł. Wobec powyższego powód wezwał pozwanego oraz organ egzekucyjny do zwrotu bezprawnie pobranych środków pieniężnych, jednak do dnia wniesienia pozwu pozwany nie zwrócił bezprawnie wyegzekwowanych środków.

(pozew k. 2-3)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanego powód nie udowodnił swojego roszczenia co do zasady i wysokości. W toku egzekucji pozwany nie został bezpodstawnie wzbogacony o kwotę 158,94 zł i nie ma podstaw, by tę kwotę zwrócić powodowi, który nawet nie wyjaśnił jakie konkretnie należności składają się na dochodzoną pozvem kwotę. Jak wskazuje pozwany z treści postanowienia Komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wynika, że Komornik przekazał pozwanemu jedynie kwotę 70 zł, którą to kwotę pozwany uiścił z tytułu zaliczki na koszty egzekucyjne. Natomiast pozwanemu nie zostały przekazane żadne kwoty na poczet egzekwowanej należności głównej. W ocenie pozwanego, jeśli powód nie zgadzał się z rozliczeniem miał prawo wnieść skargę na czynności komornika, czego jednak nie uczynił. Zdaniem pozwanego brak jest podstaw do dochodzenia zwrotu ww. kosztów, gdyż postanowienie Komornika stało się prawomocne. W związku z powyższym koszty egzekucyjne, którymi komornik obciążył powoda nie stanowią źródła wzbogacenia wierzyciela i brak jest podstaw do ich zwrotu na mocy art. 405 k.c. Nadto, pozwany wskazał, że jedynie w przypadku braku celowości powyższej egzekucji pozwany musiałby zwrócić ww. środki powodowi. Jednakże – w ocenie pozwanego – egzekucja była prowadzona na podstawie prawomocnego tytułu wykonawczego i była celowa, a koszty jej prowadzenia powinien uregulować dłużnik wobec którego egzekucja była prowadzona. Pozwany zwrócił także uwagę, że powód zwlekał z zaskarżeniem nakazu zapłaty i nie podjął żadnej obrony przed egzekucją, pomimo że miał taką możliwość. Jak wskazuje pozwany nakaz został wystawiony w dniu 14 kwietnia 2015r., zaś na skutek skargi pozwanego utracił moc z dniem 26 lutego 2016r., wobec czego wszczęcie postępowania egzekucyjnego w chwili złożenia wniosku było słuszne, albowiem było prowadzone na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

(odpowiedź na pozew k. 31-32)

Pismem z dnia 5 sierpnia 2016r. powód cofnął pozew co do kwoty 301,48 zł, wskazując, że w dniu 1 sierpnia 2016r. pozwany zwrócił mu tę kwotę.

(pismo procesowe powoda z dnia 5 sierpnia 2016r. k. 18-19)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 kwietnia 2015r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł do Sądu Rejonowego w Elblągu pozew przeciwko K. F. o zapłatę kwoty 870,75 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości równej czterokrotności aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień wniesienia pozwu wynosiła 10 % w skali roku liczonymi od kwoty 757,35 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W pozwie jako adres zamieszkania K. F. wskazano: ul. (...) M.(...) (...)-(...) Ś.. W treści pozwu wskazano, że na mocy umowy cesji z dnia 31 marca 2014r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył wierzytelność przysługującą w stosunku do K. F. wynikającą z umowy kredytu ratального z dnia 24 października 2006r.

(dowód: odpis pozwu k. 6-9)

W dniu 16 kwietnia 2015r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt X Nc 13709/15 i nakazał K. F., aby zapłacił na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 870,75 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości równej czterokrotności aktualnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień wniesienia pozwu wynosiła 10 % w skali roku liczonymi od kwoty 757,35

zł od dnia 8 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty oraz kwotę 204,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(dowód: odpis nakazu zapłaty z dnia 16 kwietnia 2015r. k. 5)

Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu uznał nakaz zapłaty za doręczony K. F. w trybie art. 139 § 1 k.p.c. na adres podany przez pełnomocnika powoda tj. ul. (...) M.(...), (...)-(...) Ś..

(dowód: zaświadczenie z dnia 13 stycznia 2016r. k. 11)

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2015r. Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu nadał ww. nakazowi zapłaty z dnia 16 kwietnia 2015r. klauzulę wykonalności.

(dowód: odpis pisma komornika z dnia 14 grudnia 2015r. k. 10)

Następnie, B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. złożył u Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. K. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko K. F. na podstawie powyższego tytułu wykonawczego.

(dowód: odpis pisma komornika z dnia 14 grudnia 2015r. k. 10)

W toku postępowania egzekucyjnego Komornik dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę powoda oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i łącznie wyegzekwował od powoda kwotę 455,42 zł.

(dowód: zaświadczenie pracodawcy k. 13)

W toku postępowania egzekucyjnego powód dowiedział się o wydaniu przeciwko niemu nakazu zapłaty i doręczeniu go na nieprawidłowy adres. Prawidłowy adres powoda to: (...)-(...) Ł. (...). W wyniku interwencji powoda nakaz zapłaty został mu doręczony prawidłowo dopiero w dniu 19 stycznia 2016r. Następnie powód wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty.

(dowód: odpis nakazu zapłaty z dnia 16 kwietnia 2015r. k. 5, odpis pisma komornika z dnia 14 grudnia 2015r. k. 10)

Pismem z dnia 27 kwietnia 2016r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. cofnął pozew w sprawie I C 1145/16 (poprzednio X Nc 13709/15) bez zrzeczenia się roszczenia.

(dowód: odpis pisma procesowego z dnia 27 kwietnia 2016r. k. 12)

Postanowieniem z dnia 9 maja 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 1145/16 Sąd Rejonowy w Elblągu umorzył postępowanie i zasądził od B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. na rzecz K. F. kwotę 197 zł tytułem kosztów procesu. Przedmiotowe postanowienie jest prawomocne.

(dowód: odpis postanowienia Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 9 maja 2016r. k. 25)

Pismem z dnia 18 maja 2016r. powód wezwał pozwanego do zwrotu wyegzekwowanej kwoty 455,42 zł. Wobec bezskuteczności tego wezwania, pismami z dnia 16 czerwca 2016r. i 29 czerwca 2016r. powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty powyższej kwoty w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18 maja 2016r. k. 14, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 16 czerwca 2016r. k. 15, wezwanie do zapłaty z dnia 29 czerwca 2016r. k. 16)

W dniu 1 sierpnia 2016r. powodowi została zwrócona kwota 301,48 zł.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. W ocenie Sądu autentyczność i wiarygodność przedłożonych przez powoda dokumentów nie budzi żadnych wątpliwości, odpisy załączonych dokumentów zostały prawidłowo poświadczono za zgodność z oryginałem przez fachowego pełnomocnika powoda – radcę prawnego, a nadto strona pozwana nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

W niniejszej sprawie początkowo powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 455,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, następnie wskutek częściowego zaspokojenia roszczenia w toku postępowania ograniczył swoje żądanie do kwoty 158,94 zł. Po rozważeniu przytoczonych w pozwie okoliczności faktycznych jako podstawę prawną powództwa należało przyjąć przepis art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządza drugiemu szkodę, zobowiązany jest do jej naprawienia. W tym miejscu zważyć należy, że w nauce prawa cywilnego wskazuje się, że przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: powstanie szkody, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony) oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Jeśli chodzi o zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, może to być np. ludzkie zachowanie, tj. czyn bezprawny – obiektywnie sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym (powszechnie obowiązującymi przepisami prawa oraz zasadami współżycia społecznego), a jednocześnie zawiniony. Przez winę rozumie się naganną decyzję człowieka odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego czynu, przy czym winę dzieli się na umyślną i nieumyślną (por. G. Bieniek (red.) Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom 1, Warszawa 2001, s. 215 i nast.). Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar dowodu istnienia wszystkich powyższych przesłanek spoczywa na poszkodowanym, czyli powodzie. Odpowiedzialność za czyn niedozwolony nigdy nie jest wyłączona, gdy spełniają się jej przesłanki. Odpowiedzialność ta może być w zbiegu z bezpodstawnym wzbogaceniem (art. 414 k.c.) (por. wyrok SN z dnia 12 kwietnia 2012r., II PK 174/11, LEX nr 1214025).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie strona powodowa sprostowała obowiązkowi określonymu w przepisach art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. i wykazała wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego. Przede wszystkim – w oparciu o zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy – można jednoznacznie stwierdzić, że w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Elblągu w dniu 8 kwietnia 2015r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wskazał nieprawidłowy adres zamieszkania K. F. tj. ul. (...) M. 47C/17, (...)-(...) Ś., podczas gdy w chwili wniesienia pozwu powód mieszkał pod adresem (...)-(...) Ł. (...). Zachowanie pozwanego należało uznać za bezprawne i zawinione w rozumieniu przepisu art. 415 k.c. Jak wynika bowiem z treści pozwu z dnia 8 kwietnia 2015r. w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Elblągu pozwany dochodził on zapłaty należności, którą nabył na podstawie umowy cesji z dnia 31 marca 2014r. Wierzytelność ta wynikała z umowy kredytu ratalnego z dnia 24 października 2006r. Zatem pomiędzy zawarciem umowy kredytowej przez powoda z pierwotnym wierzycielem a wytoczeniem powództwa w sprawie o sygnaturze X Nc 13709/15 upłynęło blisko dziewięć lat. Nie ulega wątpliwości, że na przestrzeni tak długiego okresu czasu dłużnik mógł zmienić miejsce zamieszkania, toteż obowiązkiem pozwanego było zweryfikowanie adresu zamieszkania dłużnika wskazanego w umowie kredytowej, choćby poprzez zwrócenie się do (...) Biura (...) MSWiA o podanie aktualnego adresu zameldowania. Wśród załączników do pozwu próżno jednak szukać jakichkolwiek dokumentów dotyczących adresu zamieszkania powoda. Stąd należy przyjąć, że pozwany nie podjął w tym względzie żadnych czynności i po prostu posłużył się adresem wskazanym przy zawarciu umowy kredytowej. Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z treścią art. 126 § 2 k.p.c. gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania stron. W powyższym przepisie bez wątpienia chodzi o podanie adresu aktualnego umożliwiającego dokonywanie stronie przeciwnej doręczeń w toku postępowania, o czym świadczy chociażby treść przepisu art. 502¹ § 1 k.p.c. Sekwencja zdarzeń po wniesieniu pozwu jednoznacznie świadczy o tym, że wskazanie nieprawidłowego adresu zamieszkania powoda doprowadziło ostatecznie do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Posiadając błędne dane adresowe dłużnika Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni uznał nakaz za skutecznie doręczony

powodowi w trybie art. 139 § 1 k.p.c., stwierdził prawomocność nakazu i nadał mu klauzulę wykonalności, co następnie umożliwiło pozwanemu na wszczęcie egzekucji. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że orzeczenie sądowe nie uzyskuje waloru prawomocności, jeśli stwierdzenie prawomocności nastąpiło w sposób wadliwy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2002r., III CKN 657/00, OSP 2004/2/18). W przedmiotowej sprawie skutek podania przez pozwanego nieprawidłowego adresu zamieszkania powoda, stwierdzenie prawomocności nakazu zapłaty nastąpiło w sposób wadliwy, albowiem termin do złożenia przez powoda sprzeciwu nie zaczął w ogóle biegu. Termin ten zaczął biec dopiero od chwili prawidłowego doręczenia powodowi odpisu nakazu zapłaty, co jak wynika z treści pozwu oraz adnotacji poczynionej na odpisie nakazu zapłaty nastąpiło dopiero w dniu 19 stycznia 2016r. Niezależnie od powyższego Sąd miał na uwadze, że niezwłocznie po skutecznym wniesieniu przez powoda sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia, co może wskazywać na to, że pozwany miał świadomość, że wskazany w pozwie adres zamieszkania powoda jest nieaktualny (albo przynajmniej liczył się z taką możliwością). Dodatkowo, należy zauważyć, że pozew został przez pozwanego wniesiony do sądu, nie będącym sądem właściwości ogólnej dłużnika. Powyższe okoliczności wskazują na zamiar (przynajmniej ewentualny) wykorzystania przez stronę pozwaną sytuacji, w której powód nie skorzysta z przysługujących mu środków zaskarżenia, nie obroni się skutecznie przed żądaniem pozwu, a następnie przed egzekucją. Takie zachowanie pozwanego jest sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz stanowi naruszenie przepisów postępowania cywilnego, w szczególności art. 126 § 2 k.p.c. nakazującego wskazanie aktualnego adresu zamieszkania strony pozwanej. Dlatego też wyegzekwowane od powoda należności w łącznej wysokości 158,94 zł stanowi poniesioną przez powoda szkodę. W świetle przedstawionych powyżej okoliczności nie budzi wątpliwości, że pomiędzy zachowaniem pozwanego a poniesioną przez powoda szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowy, albowiem gdyby pozwany wskazał prawidłowy adres zamieszkania powoda, ten mógłby od razu skutecznie wnieść sprzeciw od nakazu zapłaty, w związku z czym nakaz zapłaty straciłby moc i nie doszłoby do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Dlatego też, na mocy art. 415 k.c. – Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 158,94 zł. Od tej kwoty, na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Bez wątpienia zobowiązanie dłużnika do naprawienia szkody spowodowanej czynem niedozwolonym jest zobowiązaniem o charakterze bezterminowym (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 9 listopada 2006 r., I ACa 575/06, LEX nr 298549; wyrok SA w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., I ACa 1043/12, LEX nr 1293605; wyrok SN z dnia 13 września 2012 r., V CSK 379/11, LEX nr 1223734; wyrok SN z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 192/12, LEX nr 1289360) i zgodnie z treścią art. 455 k.c. wymaga wezwania dłużnika do zapłaty. Zważyć jednak należało, że przed wytoczeniem niniejszego powództwa powód pismami z dnia 18 maja 2016r., 16 czerwca 2016r. i 29 czerwca 2016r. wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej w niniejszej sprawie należności, określając mu 7 – dniowy termin do spełnienia świadczenia, lecz wezwania te pozostały bez odpowiedzi. W tych okolicznościach, w chwili wniesienia pozwu roszczenie powoda było już wymagalne.

Z uwagi na cofnięcie przez powoda pozwu w zakresie kwoty 301,48 zł na mocy przepisów art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. na mocy art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w tym zakresie. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W niniejszej sprawie powództwo co do kwoty 301,48 zł zostało cofnięte przed rozpoczęciem rozprawy, a zatem zgoda pozwanego na powyższe nie była wymagana. Sąd oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c., nie dopatrył się przy tym okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy przepisów art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania zasądził od przegrywającego niniejsze postępowanie pozwanego na rzecz powoda kwotę 150 zł, na którą składały się opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł oraz opłata za czynności fachowego pełnomocnika powoda – radcy prawnego w stawce minimalnej wynoszącej 120 zł. Co prawda w toku niniejszego postępowania powód częściowo cofnął pozew (co do kwoty 301,48 zł), niemniej jak wynika z treści przedłożonego potwierdzenia przelewu przyczyną cofnięcia pozwu było częściowe zaspokojenie roszczenia przez stronę pozwaną już w toku niniejszego postępowania. Jak natomiast wskazuje się w judykaturze w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża

powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484). Jak już wskazano powyżej, przed wytoczeniem powództwa, pozwany był kilkakrotnie bezskutecznie wyzwany do zwrotu wyegzekwowanych od powoda środków pieniężnych. W tych okolicznościach należało uznać, że pozwany dał powód do wytoczenia powództwa i w związku z powyższym powinien ponieść całość kosztów procesu.